

2. Zarzut drugi dotyczący żądania stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 14 września 2012 r. o nieprzedłużeniu z wnoszącą odwołanie umowy o pracę:

Zaskarżony wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej opierał się na toku rozumowania, zgodnie z którym decyzja (byłego) dyrektora EMCDDA z dnia 19 grudnia 2012 r. odnosiła się do oficjalnego zażalenia wnoszącej odwołanie z dnia 10 grudnia 2012 r., kwestionującego – między innymi – decyzję (byłego) dyrektora z dnia 14 września 2012 r. o nieprzedłużeniu z wnoszącą odwołanie umowy o pracę. Jednak, co wynika w sposób oczywisty z samego brzmienia wspomnianego pisma, nie da się go interpretować w ten sposób. Jest to natomiast decyzja dotycząca wszczęcia dochodzenia administracyjnego w oparciu o zażalenie wnoszącej odwołanie. W dodatku w tym samym piśmie (były) dyrektor zaprzecza temu, by podjął jakąkolwiek decyzję w przedmiocie umowy o pracę wnoszącej odwołanie. Ponadto gdyby nawet podtrzymać oczywiście błędną interpretację zaskarżonej decyzji, to nadal decyzja ta jest niezgodna z prawem, ponieważ wnosząca odwołanie nie została przedtem wysłuchana (wyrok z dnia 12 grudnia 2013 r., CH/Parlament, F-129/12, EU:F:2013:203) i stanowi ona jedynie akt przygotowawczy (wyrok z dnia 16 marca 2009 r., R/Komisja, T-156/08 P, EU:T:2009:69), a jako taka nie jest oddzielnie zaskarżalna (wyrok z dnia 10 listopada 2009 r., N/Parlament, F-71/08, EU:F:2009:150; postanowienie z dnia 23 października 2012 r., Possanzini/Frontex, F-61/11, EU:F:2012:146). Zaskarżona decyzja stanowi również nadużycie władzy (wyroki: z dnia 19 października 1995 r., Obst/Komisja, T-562/93, EU:T:1995:181; z dnia 12 grudnia 2000 r., Dejaiffe/OHIM, T-223/99, EU:T:2000:292; z dnia 25 września 2012 r., Bermejo Garde/EKES, F-41/10, EU:F:2012:135) zgodnie z dowodami z akt sprawy. Można nawet kwestionować to, czy (były) dyrektor EMCDDA miał odpowiednie uprawnienia w chwili podjęcia zaskarżonej decyzji (postanowienie z dnia 25 października 1996 r., Lopes/Trybunał Sprawiedliwości, T-26/96, EU:T:1996:157). Należy pamiętać, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na skargę, co doprowadziło do wydania wyroku zaocznego. W rozumowaniu zaskarżonego wyroku wydanego w pierwszej instancji Sąd oparł się na argumentach z odpowiedzi pozwanej wniesionej w innej sprawie (F-22/14, Gyarmathy/EMCDDA), przez co naruszył granice procedury. Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do drugiego zarzutu również jest niezgodny ze stanem faktycznym i materiałem dowodowym zawartym w aktach sprawy. Stanowi oczywiście naruszenie wymogów proceduralnych. Należy go więc uchylić oraz stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2016 r. – Düll/EUIPO – Cognitect (DaToMo)

(Sprawa T-381/16)

(2016/C 364/10)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klaus Düll (Südergellersen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Wolff-Marting)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cognitect, Inc. (Durham, Karolina Północna, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „DaToMo” – unijny znak towarowy nr 6 715 627

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych R 1383/2015-2 i R 1481/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, żeby do usług wymienionych w wykazie towarów i usług znaku towarowego nr 6715627 DaToMo w rubryce dotyczącej klasy 42, a których dotyczy decyzja stwierdzająca wygaśnięcie prawa do znaku, nie zaliczono ograniczenia „all the aforementioned for the enterprise mobility management (EMM)”;
- nakazanie EUIPO pokrycia własnych kosztów oraz kosztów skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 50 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2016 r. – Grupa Osborne/EUIPO – Ostermann (DONTORO dog friendship)

(Sprawa T-390/16)

(2016/C 364/11)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grupo Osborne, SA (El Puerto de Santa María, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Iglesias Monravá)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Daniel Ostermann (Lipsk, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Daniel Ostermann

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „DONTORO dog friendship” – zgłoszenie nr 11 112 381

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie R 2002/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o zarejestrowaniu unijnego znaku towarowego nr 11 112 381 „DONTORO dog friendship” (graficznego) dla klas 18, 20 i 35;
- odmowę rejestracji unijnego znaku towarowego nr 11 112 381 „DONTORO dog friendship” (graficznego) dla klasy 35 w odniesieniu do „usług handlu hurtowego i detalicznego, również przez Internet, odzieży, butów i produktów tekstylnych” i z tego względu odmowę jego rejestracji dla klas 25 i 35 w odniesieniu do wspomnianych usług;